

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie Białej księgi w sprawie ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych

COM(2010) 370 wersja ostateczna

(2011/C 218/10)

Sprawozdawca: **Joachim WUERMELING**

Dnia 12 lipca 2010 r. Komisja Europejska, działając na podstawie art. 304 TFUE, postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

Białej księgi w sprawie ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych

COM(2010) 370 wersja ostateczna.

Sekcja Jednolitego Rynku, Produkcji i Konsumpcji, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 5 kwietnia 2011 r.

Na 471. sesji plenarnej w dniach 4–5 maja 2011 r. (posiedzenie z 5 maja) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny stosunkiem głosów 148 do 7 – 10 osób wstrzymało się od głosu – następującą opinię:

1. Wnioski i zalecenia

1.1 EKES z zadowoleniem przyjmuje białą księgę Komisji Europejskiej w sprawie ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych. Komitet wspiera wysiłki Komisji zmierzające do zaproponowania na szczeblu UE działań mających na celu zapewnienie ochrony ubezpieczającym.

1.2 EKES wspiera wysiłki Komisji zmierzające do wprowadzenia zharmonizowanych zasad dotyczących systemów gwarancyjnych. Komitet utwierdza Komisję w zamiarze stworzenia dyrektywy europejskiej z wysokim poziomem ochrony w formie minimalnej harmonizacji, tak aby systemy krajowe również mogły dysponować szerszym poziomem ochrony. System gwarancyjny powinno się stosować jako środek ostateczny („last resort”), to jest po wykorzystaniu w pełni innych instrumentów, na przykład instrumentów ostrożnościowych.

1.3 Należy uwzględnić przy tym to, że w ostatnich latach przedsięwzięto znacznie ulepszone środki zaradcze w odniesieniu do wypłacalności zakładów ubezpieczeń; środki te obejmują wprowadzenie nadzoru i wymogów kapitałowych. Z obserwacji wynika, że wskaźnik upadłości zakładów ubezpieczeń jest niski, a dzięki wyżej wymienionym środkom powinien się jeszcze bardziej obniżyć. Należy to uwzględnić w ramach koncepcji systemów gwarancyjnych, tak aby zapewnić równoważony stosunek pomiędzy korzyściami i kosztami. Dlatego też EKES opowiada się za wytycznymi UE, które z jednej strony będą służyły osiągnięciu celu polegającego na ochronie konsumentów i pracowników, zaś z drugiej utrzymają na niskim poziomie nakłady przedsiębiorstw i ubezpieczonych.

1.4 EKES jest zdania, że Komisja słusznie zwróciła w białej księdze uwagę na problem nieograniczonego pokrycia systemów gwarancyjnych. Nie wolno dopuścić do tego, żeby rzetelne zakłady ubezpieczeń same znalazły się w trudnej sytuacji ze względu na nieograniczone obowiązki ręczenia. Dlatego też EKES z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja rozważyła w białej księdze wprowadzenie ograniczeń roszczeń.

1.5 W przypadku inicjatywy legislacyjnej Komisja powinna zwrócić szczególną uwagę na to, w którym momencie można zastosować system gwarancyjny. Niemniej przed zastosowaniem

systemu gwarancyjnego należy wykorzystać wszystkie możliwości interwencji o charakterze ostrożnościowym. Samo nieprzekroczenie minimalnych wymogów kapitałowych określonych w dyrektywie Wypłacalność II powinno być wystarczającym powodem do uruchomienia systemu gwarancyjnego.

1.6 EKES zaleca, aby w kontekście finansowania systemów jeszcze raz przeanalizować różne warianty na podstawie wyników „piątego ilościowego badania wpływu (QIS 5)” będącego elementem projektu Wypłacalność II. Należałoby zalecić ustanowienie na szczeblu UE określonego poziomu ochrony, z uwzględnieniem wyznaczenia konkretnego poziomu finansowania zgodnie z ryzykiem krajowym oraz ryzykiem związanym z daną branżą.

1.7 Mając na względzie istniejące krajowe systemy gwarancyjne, przepisy europejskie powinny określać wysoki i odpowiedni standard ochrony. Kwestie związane z procesem tworzenia tych przepisów można następnie pozostawić w gestii państw członkowskich, w tym szczegółową regulację wnoszenia wkładów, ustalenie momentu rozpoczęcia finansowania, decydowanie o kontynuacji działalności lub wypłacie odszkodowania oraz wprowadzanie specjalnych systemów zabezpieczających poszczególne branże.

2. Wprowadzenie

2.1 Ubezpieczenia oferują konsumentom pokrycie podstawowych rodzajów ryzyka, do których zalicza się choroby, wypadki czy odpowiedzialność cywilną, oraz są formą zabezpieczenia na starość ⁽¹⁾. Niewykonanie zobowiązań przez zakład ubezpieczeń może doprowadzić do nieodwracalnej utraty całości lub znaczącej części mienia konsumenta, a nawet do jego zubożenia.

2.1.1 Kwestia niezbędności systemu gwarancyjnego przedstawia się różnie w różnych gałęziach działalności ubezpieczeniowej. O ile w przypadku ubezpieczenia na życie stale występuje ryzyko utraty zaoszczędzonego kapitału, w przypadku ubezpieczenia odszkodowawczego takie ryzyko w ogóle nie występuje.

⁽¹⁾ Dz.U. C 48 z 15.2.2011, s. 38, pkt 1.4.

2.1.2 Ubezpieczenie na życie tworzące kapitał służy długoterminowemu zabezpieczeniu na starość oraz zabezpieczeniu rodziny zmarłego. W przypadku niewykonania zobowiązań przez zakład ubezpieczeń na życie znaczna część prywatnego zabezpieczenia przepadłaby, gdyby nie istniała ochrona przed niewypłacalnością. W sytuacji kryzysowej konieczny byłby wkład państwowych systemów społecznych. W związku z tym EKES jest zdania, że wprowadzenie tu systemów gwarancyjnych jest kwestią najbardziej pilną.

2.1.3 W przypadku ubezpieczenia odszkodowawczego i ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej ochrona musi przysługiwać ubezpieczającemu, którzy w momencie upadłości nie mieli jeszcze uregulowanego prawa do świadczenia na wypadek szkody. Jednak w przypadku innych ubezpieczonych nie pojawia się też problem zawarcia nowej umowy z innym ubezpieczycielem na mniej korzystnych warunkach, jako że ubezpieczający w międzyczasie się postarzał lub jego stan zdrowia się pogorszył. Dodatkowe pokrycie ubezpieczeniowe można zawsze uzyskać na rynku na porównywalnych warunkach.

2.2 Według danych, jakimi dysponuje Komisja, od 1994 r. 130 spośród 5 200 zakładów ubezpieczeń (2008 r.) stało się niewypłacalnym. Należy przy tym jednak zauważyć, że na mocy odpowiednich przepisów zakłady ubezpieczeń mają obowiązek utrzymywać kapitał wystarczający do pokrycia wszystkich lub przynajmniej części roszczeń ubezpieczających na wypadek niewypłacalności.

2.3 Dlatego też dotychczas nie widziano konieczności wprowadzenia ogólnoeuropejskich systemów gwarancyjnych na wypadek niewypłacalności ubezpieczyciela, co zdarza się rzadko. Co prawda w 2001 r. Komisja rozpoczęła prace wstępne zmierzające do opracowania dyrektywy, lecz projekt ten został wycofany. Zbiorowe systemy gwarancyjne nie są co prawda popularne w systemach prywatnych, lecz w sektorze finansów wprowadzono je na dużą skalę ze względu na szczególne ryzyko, na jakie narażeni są konsumenci.

2.4 W sektorze bankowym ogólnoeuropejski system gwarancji depozytów mający na celu zapobieżenie pełnej destabilizacji rynków finansowych na skutek paniki bankowej funkcjonuje już od 1994 r. (2) System ten jest obecnie aktualizowany (3). Ryzyko występujące w sektorze ubezpieczeń różni się jednak od ryzyka występującego w sektorze bankowym. W sektorze ubezpieczeń przede wszystkim nie występuje zjawisko paniki ani potrzeba refinansowania. Dlatego też struktura skutecznego systemu mającego zastosowanie w przypadku ubezpieczeń musi być inna niż w przypadku systemu dla banków.

2.5 Aby ochronić klientów przed utratą przysługujących im praw, prawodawca przedsięwziął kompleksowe środki zaradcze w dziedzinie ubezpieczeń. Środki te obejmują całościowy, proaktywny nadzór, wysokie wymogi kapitałowe, surowe zasady dotyczące inwestycji kapitałowych oraz ochronę ekspektatywy w prawie upadłościowym. Poprzez wdrożenie dyrektywy Wypłacalność II nastąpiło dalsze zmniejszenie ryzyka pogorszenia się sytuacji finansowej ubezpieczyciela (4).

2.6 Ryzyko bezpośredniego ubezpieczenia można ograniczyć poprzez reasekurację, co w dalszym stopniu zmniejsza ryzyko

upadłości. Poprzez połączenie i dywersyfikację wielu rodzajów ryzyka na szczeblu reasekuracji tworzy się silny związek ubezpieczycieli, który zapewnia dodatkową ochronę konsumentów.

2.7 Poza tym w związku z kryzysem na rynku finansowym UE zbudowała nadzór finansowy na zupełnie nowej, europejskiej podstawie. W kontekście ubezpieczeń taka podstawa obejmuje także utworzenie „Europejskiego Organu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych” (EIOPA).

2.8 Podczas kryzysu finansowego sektor ubezpieczeń w znacznym stopniu zachował swoją stabilność. Co prawda sektor ubezpieczeń nie wywołał kryzysu (5), lecz mimo to nie ominęły go jego skutki. Europejcy ubezpieczyciele musieli dokonać odpisów amortyzacyjnych, a niskie odsetki wynikające z akcji ratunkowych i polityki pieniężnej utrudniają ubezpieczycielom osiągnięcie koniecznych zysków z inwestycji kapitałowych. Spektakularne tąpnięcia w branży, na przykład amerykańskiej firmy AIG lub niedawne pogorszenie się sytuacji firmy Ambac, wynikają nie z klasycznej działalności ubezpieczeniowej, lecz z quasi-bankowych transakcji zabezpieczających. Takie sytuacje mogą wystąpić również w przyszłości, zwłaszcza w przypadku firm i konglomeratów finansowych, które prowadzą zarówno działalność bankową, jak i ubezpieczeniową.

2.9 W 12 z 27 państw członkowskich funkcjonują już ubezpieczeniowe systemy gwarancyjne (6). Systemy te są bardzo skomplikowane. W niektórych państwach członkowskich system gwarancyjny obejmuje tylko określone branże. Poza tym zakres gwarancji systemów jest różny. Częściowo występują też gwarancje państwowe.

2.10 Koncerny ubezpieczeniowe działające w całej Europie zwykle współpracują na rynkach krajowych z samodzielnymi na gruncie krajowym jednostkami zależnymi, które wpłacałyby fundusze do poszczególnych krajowych systemów gwarancyjnych. Gdyby duże przedsiębiorstwo europejskie znalazło się w trudnej sytuacji, krajowe systemy gwarancyjne zasadniczo byłyby w stanie zapewnić ochronę klientom. EKES wzywa jednak do utworzenia europejskiego systemu gwarancyjnego dla transgranicznych zakładów ubezpieczeń, który będzie interweniował w przypadkach, gdy krajowe systemy gwarancyjne okażą się niewystarczające.

2.11 Koszty ponoszone przez system gwarancyjny zostałyby ostatecznie rozłożone na ubezpieczających w formie wysokich składek ubezpieczeniowych. Wprawdzie pojedynczy konsument jest chroniony przed niewypłacalnością, lecz koszty związane z taką ochroną ponoszą wszyscy konsumenci.

3. Uwagi dotyczące rozważań Komisji przedstawionych w rozdziale 3 białej księgi

3.1 Charakter potencjalnego działania UE (sekcja 3.1 białej księgi)

Krajowe rynki ubezpieczeniowe znacznie różnią się między sobą pod względem struktury produktu i ryzyka. Jako instrument prawny należy wybrać dyrektywę wprowadzającą minimalną harmonizację, tak aby umożliwić państwom członkowskim uwzględnienie specyfiki krajowej w dziedzinie prawa upadłościowego, prawa umów oraz prawa podatkowego i socjalnego, oraz utrzymanie funkcjonujących i sprawdzonych systemów gwarancyjnych, jeśli są one zgodne z przepisami dyrektywy.

(2) Dz.U. L 135 z 31.5.1994, s. 5; Dz.U. L 84 z 26.3.1997, s. 22.

(3) COM(2010) 368 wersja ostateczna; 2010/0207 (COD) z 12.7.2010.

(4) Dz.U. C 224/11 z 30.8.2008, pkt 3.1.

(5) Dz.U. C 48 z 15.2.2011, s. 38, pkt 1.3.
(6) Obszerny przegląd tego typu systemów funkcjonujących w państwach OECD znajduje się w sprawozdaniu OECD nr DAF/AS/WD (2010)20 z dnia 10.11.2010.

3.2 Poziom centralizacji i rola ubezpieczeniowego systemu gwarancyjnego (sekcja 3.2 białej księgi)

3.2.1 Przede wszystkim chodzi o to, aby w ogóle nie doszło do upadłości ubezpieczyciela. W tym celu należy najpierw stworzyć skuteczny system nadzoru. W przypadku niepowodzenia można wykorzystać systemy gwarancyjne.

3.3 Zasięg geograficzny (sekcja 3.3 białej księgi)

Komisja słusznie faworyzuje zasadę państwa siedziby. Zasada ta jest zgodna z zasadami europejskiego nadzoru ubezpieczeniowego: wszystkie działania ubezpieczycieli posiadających zezwolenie na prowadzenie działalności w UE są nadzorowane w państwie ich siedziby zgodnie z dyrektywą Wypłacalność II. Dotyczy to również działalności prowadzonej w oparciu o swobodę przedsiębiorczości za pośrednictwem niesamodzielnych jednostek lub w oparciu o swobodę świadczenia usług poprzez świadczenie usług transgranicznych.

3.4 Polisy objęte ochroną (sekcja 3.4 białej księgi)

3.4.1 Ze względu na różnice pomiędzy ubezpieczeniem na życie i ubezpieczeniem odszkodowawczym rozsądnym rozwiązaniem jest ustanowienie w tych dziedzinach odrębnych systemów gwarancyjnych. W ramach branż ryzyko jest do pewnego stopnia takie samo. Wzajemne wsparcie można by jeszcze w tej sytuacji uzasadnić. Trudno jest natomiast uzasadnić, dlaczego wkłady na rzecz systemu gwarancyjnego, z którego udostępniane są środki na rzecz ratowania ubezpieczyciela na życie, muszą wnosić na przykład osoby ubezpieczające wyposażenie domu. Ponieważ może to zależeć od specyfiki krajowej, na przykład od tego, czy na danym rynku obowiązuje wymóg rozdzielania różnych branż ubezpieczeniowych (tzw. zasada rozdziału branż), prawodawca europejski powinien przyznać państwom członkowskim pod tym względem swobodę działania.

3.4.2 Jeśli chodzi o kwestię ubezpieczenia pojazdów, zdaniem EKES-u, zgodnie z opinią CEIOPS (Komitetu Europejskich Organów Nadzoru ds. Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) sektor ubezpieczeń komunikacyjnych należy uwzględnić w przyszłej dyrektywie w sprawie ubezpieczeniowych systemów gwarancyjnych, mając na względzie jasność i równowagę konkurencyjną oraz ułatwienie zrozumienia przez konsumentów.

3.4.3 We wnioskach Komisji nie uwzględniono ochrony emerytur zakładowych. Systemowi gwarancyjnemu podlegają wyłącznie klasyczne zakładowe zabezpieczenia emerytalne. EKES zauważa jednak potrzebę działania także w odniesieniu do innych emerytur zakładowych i opowiada się za włączeniem tego aspektu do ram działań następczych, jakie należy podjąć w związku z zieloną księgą w sprawie emerytur.

3.4.4 Zapewnienie odpowiedniego i realistycznego udziału ubezpieczającego jest skuteczną zachętą do zasięgania informacji na temat solidności ubezpieczyciela, o ile konsument ma taką możliwość.

3.4.5 Za właściwe uznaje się ustanowienie górnych pułapów lub innych form ograniczenia świadczeń w ramach systemu gwarancyjnego, na przykład minimalnych limitów lub udziałów własnych, tak jak zaproponował CEIOPS w swojej opinii. Jednak ubezpieczający nie powinni być nadmiernie obciążani na skutek skumulowania ograniczeń. W ten sposób odczuwalnie

odciążono by systemy gwarancyjne, co znalazłoby odzwierciedlenie w kosztach. Skorzystaliby na tym także ubezpieczeni, którzy ostatecznie ponoszą koszty.

3.5 Uprawnieni roszczeniodawcy (sekcja 3.5 białej księgi)

3.5.1 Komisja słusznie wyjaśnia, że ochrona wszystkich uczestników rynku prowadzi do nieproporcjonalnie wysokich kosztów. W pierwszym zdaniu białej księgi zawarto stwierdzenie, że systemy gwarancyjne są formą ochrony konsumentów. Nie oznacza to jednak, że ochroną powinni zostać objęci tylko konsumenci (osoby fizyczne). Ochroną powinny być również objęte podmioty korzystające na mocy prawodawstwa krajowego poszczególnych krajów z tej samej ochrony co konsumenci niezależnie od tego, czy są ubezpieczającymi, ubezpieczonymi czy beneficjentami.

3.5.2 Państwa członkowskie powinny mieć możliwość wykluczenia z góry z zakresu stosowania systemów gwarancyjnych ubezpieczeń związanych z działalnością gospodarczą, np. w przypadku przestojów w produkcji lub transportu. Państwa członkowskie powinny też mieć moc zdecydować, czy włączenie małych przedsiębiorstw do zakresu stosowania dyrektywy jest słuszne.

3.6 W przypadku inicjatywy legislacyjnej Komisja powinna zwrócić szczególną uwagę na to, w którym momencie można zastosować system gwarancyjny i kto może o tym decydować. Komisja rozważa zastosowanie systemu gwarancyjnego nie dopiero w momencie bankructwa, lecz już w celu zapobieżenia bankructwu. EKES jest zdania, że ze względu na efektywność oraz odzwierciedlenie charakteru i celów tego systemu nieprzekroczenie minimalnych wymogów kapitałowych określonych w dyrektywie Wypłacalność II powinno być wystarczającym powodem do uruchomienia systemu gwarancyjnego.

3.7 Finansowanie (sekcja 3.6 białej księgi)

3.7.1 Koncepcja finansowania (sekcja 3.6.1 białej księgi)

3.7.1.1 Obecnie trwają pełne kontrowersyjnie dyskusje na temat wyboru systemu finansowania, tj. systemu *ex post*, systemu *ex ante* lub systemu mieszanego. Wszystkie systemy mają zalety i wady.

3.7.1.2 System finansowania *ex post* w mniejszym stopniu pozbawia rynek płynności, co ze względu na niższe koszty powoduje także obniżenie składek dla ubezpieczających. W przypadku finansowania *ex post* nie występuje problem przechowywania zgromadzonych funduszy. Co więcej, przed wystąpieniem niewypłacalności nie przeznaczają się części środków na administrację.

3.7.1.3 Finansowanie na zasadzie *ex post* wiąże się jednak z pokusą nadużycia. Ponieważ niesolidni uczestnicy rynku w przypadku upadłości wycofują się z rynku, nie można już od nich wymagać wniesienia wkładu do systemu gwarancyjnego.

3.7.1.4 Zaletą finansowania *ex ante* jest przede wszystkim to, że można zmierzyć ryzyko upadłości przedsiębiorstwa wnoszącego wkład. Obciążenie uczestników rynku prowadzących działalność obciążoną ryzykiem jest odpowiednio większe. Ponadto finansowanie *ex ante* w większym stopniu pomaga uniknąć procykliczności niż finansowanie *ex post*.

3.7.1.5 Moment finansowania może być decydujący dla skuteczności systemu gwarancyjnego. Korzyści systemu finansowania *ex nunc* znacznie przewyższają jego wady i nie można wskazać powodów, by tradycja i specyfika krajowa uzasadniały pozostawienie decyzji w tych sprawach w gestii państw członkowskich. Efektywność systemu wymaga jednolitego finansowania *ex nunc* zapisanego w dyrektywie.

3.7.2 Poziom docelowy (sekcja 3.6.2 białej księgi)

3.7.2.1 Wkłady finansowe do systemów gwarancyjnych należy ograniczyć, czego domaga się także w swojej opinii CEIOPS. Nieograniczona wysokość wkładów spowodowałaby niemożność obliczenia ryzyka finansowanego poszczególnych zakładów ubezpieczeń. Doprowadziłaby ona do sytuacji, w której każdy ubezpieczyciel odpowiadałby za cały rynek⁽⁷⁾. Zarządzanie ryzykiem danego zakładu nie zależałoby już od decyzji tego zakładu, lecz zasadniczo od obciążonej ryzykiem działalności pozostałych konkurentów.

3.7.2.2 Komisja ustaliła wstępnie poziom docelowy jako około 1,2 % składek przypisanych brutto. EKES z zadowoleniem przyjąłby ponowne przeanalizowanie różnych wariantów w oparciu o dane aktualnie dostępne w dyrektywie Wypłacalność II. Należy przy tym uwzględnić, że dyrektywa Wypłacalność II oraz pozostałe mechanizmy interwencyjne zostały wprowadzone w celu zwiększenia ochrony ubezpieczających. Także CEIOPS podkreślił to w swojej opinii.

3.7.2.3 W swoich obliczeniach Komisja przyjmuje, że średnie prawdopodobieństwo zastosowania systemu gwarancyjnego wynosi 0,1 %. Niemniej podstawę stanowi 100-procentowe pokrycie kapitałowych wymogów wypłacalności (*solvency capital requirements*, SCR) kapitałem własnym. Jeśli w państwach członkowskich i poszczególnych branżach ubezpieczeń kapitał własny przekroczy kapitałowe wymogi wypłacalności, spowoduje to odpowiednie zmniejszenie ryzyka upadłości. Dlatego też przedmiotowa dyrektywa powinna umożliwiać krajowym systemom gwarancyjnym pomiar poziomu finansowania zgodnie z faktycznym ryzykiem wystąpienia szkody na rynkach krajowych i w poszczególnych branżach.

3.7.2.4 Komisja nie omawia w białej księdze tego, czy konieczne jest ponowne wniesienie wkładu do systemu gwarancyjnego w przypadku wystąpienia szkody. Tymczasem potrzebne są tu jasne zasady i granice, tak aby wykluczyć nieograniczoną odpowiedzialność oraz aby przedsiębiorstwa z góry znały swoje zobowiązania i mogły się odpowiednio zabezpieczyć.

3.7.3 Wkłady (sekcja 3.6.3 białej księgi)

3.7.3.1 Aby ograniczyć nakłady biurokratyczne, struktura wnoszenia wkładów powinna opierać się na dostępnych danych. W przypadku ubezpieczenia na życie mogłaby ona nawiązywać do istniejących inwestycji kapitałowych, zaś w przypadku ubezpieczenia odszkodowawczego do wysokości rezerw techniczno-ubezpieczeniowych. Jednym z kryteriów mogłoby być także finansowanie z kapitału własnego mierzonego na podstawie kapitałowego wymogu wypłacalności SCR. Prawodawca europejski powinien ustalić metodologię i pozwolić państwom członkowskim na ustalenie szczegółów struktury wnoszenia wkładów, tak aby mogły one uwzględnić specyfikę krajową.

3.7.3.2 Przed korzystaniem z systemów gwarancyjnych wypłacalni ubezpieczyciele powinni mieć możliwość przejąć zagrożone przedsiębiorstwa bez wsparcia finansowego, jeśli pragną utrzymać klientów.

3.8 Przenoszenie portfela lub wypłata odszkodowania z tytułu roszczeń (sekcja 3.7 białej księgi)

3.8.1 W ramach systemów gwarancyjnych można podjąć dwa rodzaje działań: jednorazową wypłatę odszkodowania na rzecz ubezpieczającego lub zapewnienie ciągłości polisy ubezpieczeniowej poprzez przeniesienie jej do wypłacalnego ubezpieczyciela. EKES jest zdania, że przenoszenie portfela w ramach ubezpieczenia na życie jest dla ubezpieczającego korzystne. Natomiast w przypadku ubezpieczenia odszkodowawczego i ubezpieczenia wypadkowego wypłata rekompensaty powinna wystarczyć na ochronę konsumenta. Dyrektywa europejska w każdym razie nie powinna uniemożliwiać stosowania systemu korzystniejszego dla konsumenta.

Bruksela, 5 maja 2011 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Staffan NILSSON

⁽⁷⁾ Dz.U. C 48 z 15.2.2011, s. 38, pkt 2.7.3.1.

ZAŁĄCZNIK

do opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego

Następująca poprawka, która uzyskała poparcie co najmniej jednej czwartej oddanych głosów, została odrzucona w trakcie debaty (art. 54 ust. 3 regulaminu wewnętrznego).

Punkt 2.10

Zmienić:

Koncerny ubezpieczeniowe działające w całej Europie zwykle współpracują na rynkach krajowych z samodzielnymi na gruncie krajowym jednostkami zależnymi, które wpłacająby fundusze do poszczególnych krajowych systemów gwarancyjnych. Gdyby duże przedsiębiorstwo europejskie znalazło się w trudnej sytuacji, krajowe systemy gwarancyjne zasadniczo byłyby w stanie zapewnić ochronę klientom. EKES wzywa jednak, by na późniejszym etapie rozważyć utworzenie ~~do utworzenia~~ europejskiego systemu gwarancyjnego dla transgranicznych zakładów ubezpieczeń, który będzie interweniował w przypadkach, gdy krajowe systemy gwarancyjne okażą się niewystarczające.

Uzasadnienie

W obecnej fazie tworzenie ogólnoeuropejskiego systemu wzajemnego ratowania zakładów ubezpieczeń wydaje się przedwczesne.

Wynik głosowania:

68 za,

78 przeciw,

13 wstrzymało się.
